

nemlig angaaende en Revision af samtlige Lønningslove, for at man gennem samme kunde see at faae rettet paa de lavere Gageredes Løn, har jeg dog ikke fordrifset mig til at gjøre et saadant Spørgsmaal, men indfrænket mig alene til nærværende, nemlig, om Regjeringen agter at fremkomme med Forslag til et overordentligt Lønningsstillæg for de ringere aflagte offentlige Embedsmænd. Der behøves vistnok ikke at anføres mange Grunde for dette Spørgsmaal; thi det maa være Enhver klart og maa være kommet til Bished selv hos Private, at Priserne paa alle Fornødenheder i den senere Tid ere saa at sige fordoblede. Man tør vel, uden at overdrive det, sige, at en Dobbeltaler er i Virkeligheden ikke synderligt mere, end hvad $\frac{2}{3}$ af en Dobbeltaler tidligere var; eller jeg vil endnu gaae videre: i det private Liv kender jeg Mange, hvis Huusholdning koster accurat det Dobbelte af hvad den har kostet tidligere. Det er altsaa intet Under, at de Stats tjenere, der ere aflagte med en ringe Løn, — jeg vil endogsaa tage dem med, der ere gagerede med 1200 Rd., tidligere gif man ved det sidste Dyrtilstillæg jo kun til dem, der havde 800 Rd. — ville føle Trykket af den nærværende Tilstand, og det er vistnok en billig Ting, at Regjeringen og Rigsdagen i Forening sørge for, at disse mindre vel aflagte Embedsmænd faae en øieblikkelig Hjælp, som kunde idetmindste befrie dem for de Sorger, der i dette Dieblif ere tilstede hos saa at sige Alle. Der er ingen Tvivl om, at Finantserne vistnok ville kunne affee en saadan Sum, som dertil udfordres. Det troer jeg er givet, især naar man seer hen til, at der udestaaer flere Poster, som kunne inddrages; saaledes falder det mig netop ind i dette Dieblif, at Betalingen for Sagtafsøsningen endnu ikke er indkommen, — den staaer uafgjort siden 1852, — og saaledes er der vel flere Ting, naar man seer rigtigt efter. Det bliver desuden en absolut Nødvendighed, selv om man skulde affee fra andre nødvendige Ting, at fflasse Embedsmændene et Tillæg i deres Gager, det vil sige saaledes, som det sidst blev bestemt, ved Hjælp af et Dyrtilstillæg, thi videre har jeg ikke voyet at gaae i dette Dieblif. Vi behøve vist ikke at

gaae hjem til de forskellige Embedsmænd for at undersøge deres Stilling. Jeg har gjort det. Jeg veed, at mange af dem maae nægte sig saa at sige varm Mad eller ialfald indfrænke disse Netter til een eller to Gange om Ugen. Det er navnlig Tilfældet med de Embedsmænd, der ere lønede med under 600 Rd. Det finder Sted i Soldetaten, det er saaledes i Forstetaten, det er saa at sige saaledes i alle Staterne. Skovfogderne f. Ex. ere virkelig saa slet aflagte, at de lige fra det Dieblif, den nye Lønningslov udkom, saa at sige, bleve satte paa smal Koft og Tøring. Lærerne, som skulle give vore Børn den bedste Arv, Underviisning og Lærdom, — hvorledes ere de lønede? Meget daarligt, saavel i Statens som i Communens Tjeneste. Her er ikke blot Tale om de endnu mindre vel aflagte Bestillingsmænd, f. Ex. Dvarantainebetjentene, som jeg just i dette Dieblif erindrer have beklaget sig for mig. De have 225 Rd. om Aaret; de maae leve, saa at sige, som Diogenes. De have Intet tilovers mere end netop til det tørre Brød og maastee Lidt til, men det er da saa ubetydeligt, at man virkelig maa forundre sig over, at disse Menneſter ikke ere fristede til paa anden Maade at søge deres Erhverv og forlade Statens Tjeneste. Det er jo ogsaa et smukt Træk, at vore Embedsmænd under de Forhold, vi nylig have levet under, uagtet de bleve truede med al mulig Haardhed, alligevel vedbleve at holde fast paa Loven og huffede paa, at de vare Danſke, at de vare Børn af den samme Moder, af Danmark. Hvad Under da, at jeg, naar jeg tillader mig at optræde som deres Talsmand, ønsker at see disse danſke Embedsmænd lønede saaledes, som de fortjene, og som vor Gvne i dette Dieblif kan tilstrække, nemlig ved at række dem den Hjælp, de høiligt trænge til, ved et Dyrtilstillæg, og at jeg ønsker, at dette Dyrtilstillæg maa blive saa retfærdigt fordeelt imellem dem, at Ingen af dem har Marsag til grundet Klage. Familiefædre, Familieforsørgerne og mange Andre, hvis Forhold fører det med sig, at de trænge til Hjælp, bør have den. Forrige Gang troer jeg, at Summen, det dreiede sig om, var 150,000 Rd. eller saa omtrent, — jeg mindes det ikke ganske nøje — og den Sum synes vel at være stor for et saa lille